

Однак, така форма медичного забезпечення має переваги не лише для працівника, але й для самого роботодавця, бо дозволяє йому отримати наступні позитивні ефекти:

- скорочення рівня захворюваності в трудовому колективі;
- зменшення кількості днів тимчасової непрацездатності, а відповідно і скорочення обсягів виплат по них;
- скорочення обсягів доплат за виконання обов'язків тимчасово відсутнього працівника;
- підвищення рівня продуктивності праці;
- підвищення рівня лояльності працівників до підприємства.

Однак в практичних умовах реалізації програм корпоративного медичного страхування виник певний перелік негативних факторів, а саме:

- роботодавець не має права відносити вартість послуг такого страхування до складу витрат, тобто фактично має сплачувати його за рахунок прибутку підприємства, що не сприяє його зацікавленості в здійсненні такого виду соціального захисту працівників;
- отримання від роботодавця полісу добровільного медичного страхування вважається отриманням додаткової вигоди і тягне за собою сплату працівником податку на доходи фізичної особи;
- в окремих випадках отримання компенсаційних виплат від страхової компанії може бути трактоване як додатковий дохід працівника і вимагати сплати податку на доходи;
- невелика кількість медичних закладів, які мають право надавати платні медичні послуги та низка правових суперечностей при цьому;
- незацікавленість в поширенні страхової медицини з боку фармацевтичних компаній та аптечних мереж.

Отже, корпоративне медичне страхування є перспективним та ефективним заходом підвищення рівня продуктивності праці на підприємстві та підвищення рівня соціального захисту населення України в цілому. Але питання його поширення повинні бути проблемою не окремого підприємства або працівника, а потребують формування цільової державної стратегії, яка дозволить комплексно вирішити поточні проблеми та створить умови для підвищення рівня зацікавленості до такого виду страхування з боку керівництва та власників підприємств в Україні.

УДОСКОНАЛЕННЯ МЕХАНІЗМІВ УПРАВЛІННЯ СІЛЬСЬКИМИ ТЕРИТОРІЯМИ

*Платмір Я.Г.,
Котвицька Н.М., к.е.н., доцент
Уманський національний університет садівництва*

Сьогодні процес управління сільськими територіями досить централізований і потребує змін.

Задля цього на загальнодержавному рівні розроблено єдиний документ «Єдину комплексну стратегію розвитку сільського господарства та сільських територій на 2015-2020 роки».

Головною метою стратегії є підвищення конкурентоспроможності сільського господарства і сприяння розвитку села на сталій основі відповідно до стандартів ЄС і міжнародних стандартів.

Реформування місцевого самоврядування та територіальної організації влади в Україні є вихідною умовою для стимулювання розвитку та успішного здійснення реформ на місцевому рівні. Процес децентралізації влади та реформування місцевого самоврядування передбачає [1]:

- створення ефективної системи державного управління регіональним розвитком, що здатна забезпечити для населення окремо взятої громади якісні та доступні публічні (адміністративні) послуги (у т.ч. гарантувати безпеку життєдіяльності людини на місцевому рівні, забезпечити отримання якісних послуг сфери охорони здоров'я та освіти, гарантувати доступні адміністративні послуги);

- надання місцевим органам влади максимальної кількості повноважень та достатньої кількості фінансових ресурсів (відповідно до європейського принципу субсидіарності) для вирішення всіх поточних проблем, пов'язаних із гарантуванням безпеки життєдіяльності та якісного життєзабезпечення мешканців місцевої громади, гарантування стабільного розвитку на місцях; підвищення відповідальності органів місцевого самоврядування за виконання взятих на себе зобов'язань та дотримання законності.

На регіональному рівні до територіальних підрозділів державних органів управління долучаються асоціації регіонального розвитку, агрохолдинги та великі підприємства, інші суб'єкти, зацікавлені у формуванні політики розвитку тих сільських територій, на яких вони розташовані, або які перебувають у колі їх інтересів.

Управління розвитком сільських територій на місцевому рівнях в контексті інноваційності має значний потенціал, враховуючи фізичну присутність суб'єктів управління на місці, обізнаність з проблемами і потенціалом громади та місцевості її проживання. Суб'єктами управлінських інновацій на цьому рівні є сільські та селищні ради, громадські організації.

Загальною проблемою впровадження організаційно-управлінських інновацій на сільських територіях є низька активність місцевого населення та бажання до впровадження інновацій сільськими головами.

Нова ідеологія розвитку місцевого самоврядування сільських територіальних громад повинна ґрунтуватись на таких позиціях:

- планування соціально-економічних процесів на даній території;
- зміцнення фінансових і політичних основ місцевого самоврядування;
- формування іміджу території [1].

Проте більшість органів місцевого самоврядування не мають можливості розв'язати основні актуальні питання на місцевому рівні, через неврегульованість міжбюджетних відносин, наслідком чого є незадовільний

стан місцевих бюджетів, невизначеність в розподілі повноважень і ресурсів між владами різних рівнів, здатних забезпечити структурну перебудову органів місцевого самоврядування, критичний стан більшості галузей на селі.

Нинішня фінансово-економічна нестабільність створює не найкращі передумови для реформ. В місцевому господарстві нарастають численні проблеми, зволікання вирішення яких неприпустимо.

Отже, для зростання самодостатності сільських територіальних громад необхідно внести зміни до Бюджетного кодексу України та в податкове законодавство в частині розширення бази для формування місцевих бюджетів, які включили б до власних доходів частину усіх податків, що формуються на території громад. Разом із тим, слід підтримувати самодостатні, а не дотаційні ради, завершити грошову оцінку земель, переглянути ставки орендної плати, ринкових зборів, формувати громадську думку щодо оптимізації соціальної мережі в населених пунктах і вжити ряд інших заходів для поліпшення життя людей [2].

Література:

1. Стратегія розвитку України «Україна 2020: стратегія національної модернізації» [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.radakmu.org.ua/uk/news_and_report/1079.html. – Заголовок з екрану.

2. Півторак В.С. Основні тенденції розвитку малого підприємництва в Україні / В.С. Півторак // Збірник наукових праць Буковинського університету. Економічні науки. – 2013. – Вип. 9. – С. 255-263.

ОСОБЛИВОСТІ РИНКУ КАПІТАЛУ В МУСУЛЬМАНСЬКИХ КРАЇНАХ

Попадинець О.В., к.е.н., доцент

Харківський національний автомобільно-дорожній університет

Функціонування ринку капіталу в ісламських країнах доволі відрізняється від загальновідомого західного віріанту. Головна причина відмінності полягає в наслідуванні доктрин Корану, що суворо забороняють стягування відсотків. Ісламізація фінансових інститутів згідно принципів Корану, особливо банківських інститутів і інститутів страхування, опчала поширюватися з 50-х рр. ХХ ст. Нині ісламські банки і ісламські страхові компанії функціонують у всьому світі. Крім того, багато таких активно розвиваючихся установ знаходяться в таких ісламських державах, як Туреччина, Єгипет, Бангладеш, Малайзія, Пакистан, і вони за допомогою розміщення ісламських цінних паперів зупинили відтік капіталу зі власних країн. Проте механізм функціонування ісламських банків і ісламських цінних паперів до сьогодні недостатньо вивчений європейськими ученими.

Основна відмінність ісламських цінних паперів, як і ісламських банків, визначається, як вже зазначалося, заборонаю Корану на отримання відсотків. Принципи ісламу дозволяють та навіть вітають отримання прибутку, але